

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae
Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione
Impediunt**

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XII Gemitus. Grave sibi judicat, quòd amorem filialem erga Superiorem
perdiderit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](#)

spe officii faciebam, modò prosequar ob
amorem Dei, Cœlestisque Gloriæ, & ex
amore voluntatis Divinæ sic volentis, sic
jubentis, sic severè præcipientis, sub inter-
minatione districti judicii Dei.

G E M I T U S XII.

*Grave sibi iudicat, quod amorem filialemer-
ga Superiorum perdiderit.*

REcogito O Deus salutis meæ aman-
tissime, quām aliquando filialiter,
quām amorosè amaverim meos Su-
periores, Patres spirituales, sed modò ig-
noro, quī factum, ut dum ii lac propi-
nant, abhorream; nauseat anima mea su-
per eorum adhortationibus, & in absyn-
thium vertitur quidquid propinant pro
animæ salute, emoritur sensim affectus
filialis, & tamen interim obedire necesse
est, sed ah! quām dura obedientia, cùm
tantoperè dissideat obedientis animus à
mente præcipientis! scio equidem, & ti-
meo, dum recogito quantoperè ad obe-
diendum invites, imò compellas, ita ut re-
sistere,

sistere, vel iussa declinare fas mihi non sit.
Verumtamen conqueri mihi liceat coram
te Domine, quid opus tam incessanter
monere, arguere, imperare, & imperando
increpare. Sufficiat ei quod vivam, ut alii,
& grave nihil committam, quid opus ut
me veluti pecus insanum propellat, con-
fundens & exacerbans. Non placet mihi
modus iste, sentiam cum aliis quibusdam,
quos pœnitent constituisse eum Regentem
super nos, quia non habet se, uti speraba-
mus, mallem ut alias ejus teneret locum.
Tu Domine, qui potes omnia, fac quod
desideramus tantoperè, vides enim &
ipse, quām verba eius & actiones sine iāie,
sine modo, sine discretione sint. Sufficere
credit, si objurgat, si increpat, quasi gran-
dis inde appareat, aut authoritatem sibi
conciliaret, parūm curans, quid efficiat
in cordibus nostris, quām parum sit pro-
ficiuum nobis. Prudentius sanè faceret, si
cum respectu aliquo procederet, utpotè
qui & nos professi sumus, & membra lo-
ci & Ordinis, O quām aliis erga me fuit

antehac, quām magna sperare me fecerat,
quamobrem etiam promovere ipsum co-
natus fui, verūm frigefactus, emortuus
est ille affectus, vel certè solūm pro for-
ma & simulatus erat, quia jam alium se
mihi modò exhibit, quām fuerat priùs,
totus mutatus ab illo; verissimum est,
quod honores mutant mores, mutaverunt
mores, mutaverunt sanè, sed utinam
in melius. O quām gratus fuit antea, qui
ei defectus insinuavit, modò ah quām æ-
grè audit, immò & nemo id tentare præsu-
mit, nemo omnium modum ejus vivendi
audet ei remonstrare. Et quid tandem?
Cùm sic se ipso evadit quotidiè imperfe-
ctior. O si sciret, quot nævos, quot defe-
ctus & errores inscius committeret, quām
aliorum corda exulceraret, quām apud
omnes displicentiam generaret, & fasti-
dium, quām respectum & amorem ener-
varet; sed trepidant universi, pars sperat,
pars timet, hic ut evehatur altius, dissimu-
lat, tacet alter ne deponatur, cæteri ne dif-
gratiām incurvant, conticescunt pariter,

&

& quod miserabile, non defunt, qui palpant in ipso tam molliter reprehendanda, tam loquuntur applausoriè, ut mirum non sit, quod intolerabile existimet, si alius zelo succensus errorem ei conetur ponere ob oculos, & nævos, nec etiam si id fiat humiliter, & modestè servatā omni reverentiā & respectu, suscipere videatur in bonum.

Respondet Christus

Monens & increpans.

NEmireris fili, te istam pati in animo contradictionem, sed mirare potius, quod tuam amiseris simplicitatem & humilitatem, charitatem primam relinquendo, quæ tibi omnia reddebat suavia, dum considerares eum, qui per Superiorem loquitur, simpliciter tunc te ad ejus obsequium, & præceptum geffisti, sed præbuisti modò autem serpenti tartareo, admisisti susurrum ejus, quia cœpisti discutere modum præcipientis, & vitam examinâsti, hæc a modò incipiunt tereddere morosum, & tardum &

somniolentum ad opera obedientiae. Jun-
xisti te insuper illis, qui ambulant extorto
collo, qui non verentur contradicere &
obloqui Superiori, cum te opportuisset
respicere ad perfectiones, & ad prima
fundamenta: sic esset tibi, ut fuit grata
Superioris conversatio, sermo amabilis, &
omnis quantumvis dura correptio tole-
rabilis, si ut hominem defectuosum, in-
doctum, impetuosum consideras, facile
corruerit aedificium tuum spirituale, sed au-
di & time, qui suum Superiorem non ha-
bet loco Dei, nec Deus eum habebit loco
filii: reverentia ei debetur interior & exte-
rior, quia non tam homini offertur, quam
Deo, cuius ille gerit vices; quoniam non
fallunt verba mea; qui vos audit, me au-
dit, qui vos spernit, me spernit. Sed dices,
forsitan eum abjectum esse, vilem & pas-
sionatum: nihil haec te excusant a Præ-
cepto, a Reverentiæ exhibitione, quoniam
is in eo tibi intuendus est, pro cuius amo-
re est subiectus, præmium autem te ma-
nebit tanto excellentius, quanto is abje-
ctior,

ctor, qui præsidet, quia & tantò magis
Deo obedientia & reverentia placet. Ego,
qui infinites majoris conditionis fui, vi-
de, quid præstiterim S. Josepho & Matri
meæ. Præstat ergò, ut depositâ dupli-
cate & proterviâ ove in te geras, quæ nihil
minùs curat, quam pastoris mores, & in-
geniūm, modò ad pascua ducatur pin-
guia.

Sufficiat tibi, si nihil tibi male præci-
piat, cùm tuus pastor, pater & tutor sit;
Beatus eris & quietus, si isthæc servaveris.
Quoniam carnalis est Superior, per quem
Deus in animas derivat suos favores cœ-
lestes, quem si quis protervè per contem-
ptum seu inobedientiam obstruit, sibimet
influxus vitæ æternæ abscindit.

Observatio.

DIci solet in proverbio: *Familiaritas parit contemptum*, quod etiamsi in perfe-
ctioribus locum non habeat; apud infir-
mos tamen leves, & imperfectos lo-
cum habes, sat est compertum, *Lude*

cum filio, & contristabit te. Eccles. 30.
Quod sicut universim verum est in omni
re, ita nominatum in ratione agendi Su-
perioris cum subdito, magistri cum disci-
pulo, qui dum assuefecit agere familiariter
cum suis, paulatim incurrit contemp-
tum, aut certè respectum enervat in eo-
rundem cordibus, & vice versa, ubi se et-
iam minus amicabiliter præbet; amaritu-
dinem generat, magnâ proinde dexterita-
te opus est, ut & amor, & authoritas pa-
riter acquiratur & conservetur, quâ ratio-
ne id fiat, in promptu est, scilicet virtute,
hæc utique sola pulchros & acceptos red-
dit, sicut & per se sola virtus splendor, &
splendescere facit. Quare falluntur qui-
cunque ad conciliandum sibi amorem per-
crebram condescensionem, conniven-
tiā, aut laxitatis permissionem id fa-
ciunt. Imò cernitur passim, quod vir-
tute pollentes, estò. sœviant per correptio-
nem, imò tamen nōrint infundere o-
leum, quatenus in cicatricē vulnus coëat,
amantur plus à bonis / bonis dico, quia
malis

malis odiosa est virtus, nec placet eis, qui secundum Deum ambulant) quam si con-
niverent, fœlix quem virtus reddit am-
abilem, & dignum reverentiâ.

Sed causas ego internoscere cuperem,
qui fiat, ut tam frequenter Superiores,
etiam apud probos perdant amorem.
Credo, quoniam mos quibusdam est,
ut exagerent singula, acriter corripiant in-
minimis, continuo increpantes & objur-
gantes dicta & facta filiorum reproban-
do: remuneret ipsis Deus intentionem
inculpatam, quoniam ad humiliandum
eorum spiritum ista faciunt, verum om-
nia in pondere & mensura, si fatui fo-
rent, aut toti rudes, qui nihil eorum in-
telligent, siveque Superioris dictis simplici-
ter crederent, defendi posset, aut excusa-
ri modus hic agendi. Verum evenit sub-
dit is, ut ubi vident, nihil se boni præsta-
re, vituperari omnia, suggillari, & repræ-
hendi, callem obducant, & fronte obfir-
mant ut petram durissimam, ita ut incisum
verba Superioris defluant, in modo deridean-

tur corde, si non ore, credentes semper
exaggerationes esse, etiam si verissima, &
pura eis veritas prædicatur, hoc efficitur
hoc modo. Alio modo, sed eheu iniquo
nimiū perditur quandoque authoritas,
opinio, & reverentia Superioris, nimi-
rum ubi scarabæi & invidiæ clientes, &
æmulatores officii reperiuntur, his qui
adjungitur, nisi multum sit, solidus dif-
fluet, ac velut muscæ morientes perdet o-
dorem unguenti, id est, opinionem præ-
claram de suo Superiore, ira fit eheu, ut
nonnunquam juniores incuitè custoditi,
ubi se his adjungunt sensim sine sensu,
dum à principiis sanctæ obedientiæ imò
fundamentis divelluntur, à lacte matris
pariter abhorre incipient fastidientes.
Nec est, quod miretur aliquis, cur istud;
causa in promptu est, quia ubi famæ o-
dor in corde evanescit, amor simul inten-
pescit, & persona Superioris amarescit;
velut enim cibi fragrantia pascit, nutrit,
sapidumque eundem reddit; ita Superio-
ris bona existimatio.

Aet

Ast vae susurronibus istis, qui eam debilitant, enervant, adimunt, & eximunt è cordibus gradientium simpliciter! O quis dabit, quod opto unicè, ut in hoc sapiant, & caveant, cautèque ducant oves suas pastores (Magistros Superioresque intelligo) ne lupi & agni pascantur simul! ô quoties infectæ tam tenellæ plantæ horum venenosorum afflatu sterilescunt? quoniam cor eorum velut cor tigridis & verba quasi venenum Reguli, oculique quasi Basilisci. O pestilentes & pestiferos! quam multi sanè magnam, & diu retinent semper retenturi de suis Superioribus, aut aliis etiam Officialibus cæterisque opinionem, maximo cum fructu & profectu, qui tamen ubi his sociantur cum detrahentibus detrahere, cum perversis perverti incipiunt, errantes sicut oves, & utinam vel vocem ovis aut speciem retinerent, nec pro balatu ululatum luporum murmur & vafritiem assument!

Sed quid his post hæc remedii? nisi ut

seriò expendant periculum , in quo ver-
santur ? præsertim si sensibus incustoditi,
passionati in verba detractoria, suggilato-
ria , aut despectum causantia prorum-
pant, considerent quām facile hīc etiam
mortaliter peccetur ; legatur Navarrus &
alii : gravissimam punitionem in Dathan,
Core & cæteros murmurantes contra
Moysen , qui vivi descenderunt in infer-
num , recogitent.

Notandum etiam , quòd mutet spe-
ciem peccati ordinarié explicandam in
Confessione circa Superiorem : deinde
evidentissima est nota filiorum Belial, qui
meritò essent separandi à communi cœtu
juxta constitutiones SS. PP. quoniam
Deo odibiles, similes Cham filio Noë, qui
patris verenda detexit , & proinde male-
dictionem meruit.

His tamen quandoque evenire solet
(sed utinam semper aut certè priùs quā vi-
rus aliis infunderent) quod papilioni, qui
circum lucernam volitans eam omnibus
modis conatur extinguere , sed aliud non
efficit,

efficit, nisi quod adustis alis sibi ipsi mortem conciscit, ita & hic, qui mores sui Superioris perpetuo circumeunt ut nominis ejus famam & flamam extinguant, sed ipsi adustis nominis, sui alis obruuntur, & aeternæ flammæ nisi resipiscant, addicuntur. Scitè Gregorius, *qui contra propositam sibi potestatem murmurat, aut male sentiens ei detrahit, liquet, quod eum redarguit, qui eandem homini potestatem dedit.*

Hi sibi jure approprient, quod, inquit Petrus Chrysol. *A velle à solo Solis radium,* *& non lucet à corpore membrum & putreficit,* *separa filium à devotione paterna,* *& jam non est filius, sed pater & collega eorum,* *de quibus dicitur, Vos ex patre diabolo estis.*

Sunt tamen nonnulli, à quorum moribus & actionib⁹ (nescio cur) naturali quasi fastidio abhorrent subditi, displicant omnia etiam minima, ipsi ergo se discutiant, si forsitan singulares in omnibus actionibus sint, ut talem displicantiam possint emendando eximere.

aliis

Aliis displicet Superior, quoniam non ejusdem nationis, sed sub alio sydere solum, & Solem conspexit in nativitate, ah! quam hic miserum vivere, nisi contemptum arceat talis Superior verborum lenitate vel largitate, aliave dexteritate, quam devinciat sibi que jungat animos a se alienos: secus constanter dico, navi in se conspicuntur accuratius, tollerabuntur acrius, quam in aliis ulcera & tubera fædissima, in quibus non est haec radix amaritudinem germinans; fœlix ille Superior, fœlices Congregationes, ubi qui subsunt & obediunt, præsidentium non personam, vel vitium personæ, sed vices ejus, cuius repræsentat ille, intuentur.

His expensis cesseret admiratio & indignatio eorum, qui cernunt se in horum animis amarescere, amorem evanescere, labefactari authoritatem, perseverant tamen, & tenacissime retinent mores dissimiles, voces insuaves, defectus displicantiam generantes, nec eos corrigunt, aut quod lacrymabilius, audire a suis dengnantur.

Parer-

Parergon

Ad RP. P.P. Superiores & Ma-
gistros aliorum.

Debet Superior credere (inquit Claudius Aquaviva in induct. Cap. 14.) posse etiam in se ipso non exiguam esse culpam, & si non committendo aliquid, quod interdum evenit, saltem omittendo, vel si non in re pec- cavit, potuit forte in modo peccare, existimes ergo se debitorem esse, &c. Sicque juxta D. Gregorium lib. 9. Epist. 8. ad Benno-nem Abbatem: *Vulnus abscindat, ut non etiam ulceret, quod sanum est, ne si plus quam res exigit, ferrum impresserit, noceat, cui prodesse festinat.* Est Medicus ille laudan-dus, qui seposito timore ægrum mem-brum resecat, est è contra minimè com-mendandus, qui nemore ore ægrum affi-ciatur, voluntati eum suæ relinquit, est tem-pus corrigendi, est tempus dissimulandi, est tempus rigoris, est tempus lenitatis, quæ omnia discretio Superioris discernit: sunt, quibus non tam verba, quam ver-ba era

bera prosunt, & vice versa. Verumtamen vix credo, quempiam facilè suadere fævitiem, maximè autem verborum asperitatem, cùm nihil ita ornet Superiorem, ita nihil moveat alios, quām exhortatio hominis mansueti : Ah quām absonum, ubi necesse est observare diem & mensem, ut serenum pastoris & Superioris vultum experiatur subditus! ô quām grave hoc afflictis, qui, ut lac sugant, ad papillas avolant, & loco lactis absynthio illitas animadvertisunt! sit tunc, ut quod factum experta est in quibusdam, & ut futurum prædictum S. Theresia alicubi, nō ē nata diffidentia, cùm de parentis affectu desperent, ante immoriantur malis, quām ut ea indignabundo iudici & exasperato appetiant. Floreat ergo, floreat, obsecro, mansuetudo saltem in verbis, si non in manibus per largitionema, nne tam chara sunt verba lenia, quia tam pauca sunt? Credite mihi, hæc virtus cùm sit caracter animi paterni, si defuerit, evanescit pariter, iterum dico, credite mihi vestra authoritas,

thoritas, & cum authoritate amor, eritis
neglecti, & viventes vivetis inter filios
vestros, linguarum ludibrium, mentis
nausea, & animorum fastidia. Econtra
hanc etiam si solam habuerit Superior, e-
stò sit quædam in largiendo tenacitas, aut
ad succurrentum tarditas, habebit amo-
rem, & bonum odorem, obsistant licet
rebelles in clauistro compeditores, osores,
& discoli, semper obtinebit gratiam in
bonis, metum in perversis. Miror sanè, si
dantur, qui hanc virtutem aut superiori-
tati officientem authoritatem labefa-
ctantem, aut denique dignitati præjudi-
cantem opinentur: altioribus sanè do-
tibus debetur authoritas, quia talia pro-
fectò non adæquant inopiam meritorum
ad defectum necessiarum virtutum,
imò adimunt. O quam amabiles efficiun-
tur, qui amicabiliter conversantur; secus
quanta miseria, ubi pro melle fel propi-
nant, & fumum verba redolent, bilem-
que ebullientem indicant. Est qui-
dem, non inferior, & summopere
quidem,

quidem necessaria, quandoque severitas & rigor, sed frustra corripitur, arguitur & increpatur subditus, nisi ea etiam adhibetur, aut mentis à passionibus defecata serenitas aut dexteritas, quâ sic correpto, sic confuso infundatur oleum quatenus vulnus humiliationis in cicatricem coeat agnitionis & emendationis. Placeat regnare, & regnando increpare, placeat, inquam, quibusdam timor & reverentia in subjectis, sed quid sine amore timor in Religiosis?

*Oderunt peccare boni virtutis amore: & econtra
Oderunt peccare mali formidine pœna.*

Hi proinde constringendi & coercendi, cum namque timore magis, quam amore, pœnis, & severitate potius, quam benignitate trahuntur, puniendi sunt, ubi delinquunt, in hos retorquendum fulmen, siquidem pacem & confratrum animos turbant cum offensione publica, nec convivendum ullatenus, ut omnes omnino volunt, servata tamen semper sacra quadam animi mansuetudine ut dum

sic

sic premunt, non opprimant, sed puniant
ex zelo Dei, & amore salutis.

Est & aliud sub Sole malum, quod ut
tinam non esset, quando videlicet is, qui
in sublimitate constitutus detrectat sibi
ob oculos poni næ vos errorum, ominans
aut existimans detrimentum, aut honoris
sui decrementum : sed non ita R.R.PP.
imò detur mihi & talis quidem, qui in
sublimissimo etiam honoris fastigio sit
positus, ita, ut crescere nequeat ultra in
potentia honore & existimatione, huic
crescat superest, ut se submittat, hoc
uno modo crescere poterit securus ma-
gnitudinis cum humilitate, sublimitatis
cum affabilitate : quare vix credo Deo
gratius, filiis suis ut illius, quam si ab
eisdem desiderent commoneri de iis, quæ
perperam committunt, & displicantiam
creare possunt.

O si id agerent, si eos amarent, qui li-
berè labes eorum aperiunt, si se demitte-
rent ad capiendam formam ab iis, qui &
vident in eisdem, quæ non vident ipsis!

Quis

Quis enim, obsecro, RR.PP. se in faciem
sic videt ac alius, ut hoc aut non necessa-
rium, aut indecens judicetis. Quæso vos,
nolite abhorrire typum, ad quem vos
configuretis, non autem refert, quod for-
tè obtendi posset, quod minus ii, qui vos
monent, sint prudentes, ac scientia pa-
rùm prædicti, aut discretionis expertes, aut
de rebus quibus vos instruere & monere
cupiunt, nihil instructi. Quid enim? an
non Moyses præ omnibus, qui tunc in
terra erant veris sensibus imbutus, tam-
que frequenter in Domesticam Dei in-
troducedus? nihilominus vir tam diversa-
tus, cum Rege regum in tabernaculo, in
monte educatus, atque institutus in aula
Principis toto orbe illustrissimi, vir tam
acurate eruditus in arte regnandi, hic in-
quam jussus bene regendi artem accipere
a pastore Madianita, religione extraneo,
& rudi dominationis. Ita, ita vult Deus,
ut admittantur etiā doctrina non conspi-
cui, immò rogandi forent, quos arcet pu-
dor, & vetat timor, audietis sanè qua-
magno

Magnō vobis poterunt esse emolumen-
to , ah ! avertat DEUS , ne aut aspernan-
ter corripiantur , arceantur , aut quòd
deteriūs , objurgentur , qui vos monent
fideliter , quoniam consequetur ex hoc ,
quòd & amorem & favorem perdatis a-
pud vestros , quibuscumque vivitis ! Ah !
utinam ah ! quis dabit , ut fiat hæc à Præ-
latis & omnibus iis , qui in sublimitate
constituti sunt , ut inquam , cùm Heli Sa-
muelē ad partem ducerent , & rogando ,
conteſtando , præcipiendo extorquerent
illud , quem medicunt esse ? quem sentiunt ?
non observant in me emendanda ? au-
diunt profectò veritatem , præsertim ubi
is , qui sic rogatur , sic urgetur ab ambitio-
nis & adulatio[n]is fece fuerit defecatus .
nec intermittendum istud , estò se ſciant
inculpare vitæ , nihilque funestum vel
scandalosum admittere , credant potiùs
firmissimè , quòd eò , quod in ſpecula po-
ſiti ſunt , & in ſublimi , nævi conſpiciantur
nimis acuratè & magis , quàm in cæte-
ris ulcera , verbum quantumvis nulla
passione

passione fœ datum, sed inconsideratè tan-
tum prolatum rapitur ex ore eorum, & in
cor reponitur. Ecquis verò dicere poten-
tit, *mundum est cor meum, quis me arguel-
de peccato?* Certè nullus Planeta tam ex-
celsus, quin luminis defectionem patia-
tur, nullus ager tam purgatus, quin ra-
stro egeat & sarculo, nemo tam sanctus,
qui non nævos contrahat, vel rubiginem
& illuminari dignetur? nemo om-
nium id afferet, id detrectabit, ubi de il-
luminatione, de veritatis agnitione fit
mentio; si sic, ut quid vox illa? *prudens
ego & prudentior vobis, me quid instruit
ignari, imprudentes & insciis?* Non ita, non
ita RR. PP. nec enim qui se commendat,
ille probatus est, sed quem Deus commendat:
doleo ego interea vices eorum, qui
optima ducti intentione, non tam ve-
rissimè, quam modestissimè se insinuant
amore potius & reverentia quam corri-
gendi libidine, optimoque zelo ducti &
inducti defectus insinuant, & errores, &
tamen repulsam patiuntur, quæ talibus
post

post hæc fiducia, quis affectus, ubi ad sincerissimam exspectationem comperiunt moniti corrugari faciem, inflammari oculos? Hanc cùm optimis quibusque viris aliarum Religionum, credo Religionum ruinam, quia Prælati deditantur audire monentes. Si Doctor erraverit, quis ei monstrabit errorem; si talis Prælatus defectum commiserit, quis eum monebit? quis eum sanabit, si Iæsus fuerit? *sanet, moneat, corrigat, arguat, corripiat, custodiat eum, qui custodit Israël.*

Certum tamen est, servandam semper, dum corrigere vult subditus Superiorem, modestiam & respectum ad eum, cuius ille gerit vices: adeòque magis puniendi imò arcendi forent ii, qui expertes omnis pudoris, amoris & reverentiae effutiunt majori cum excessu, quamvis erat in Superiore, quem monere cupiebant. Modestissimè ergo captâque prius benevolentia & dicendi licentiâ, explicatâ etiam intentione, & amore erga eum, qui

K

Christi

Christi gerit vices, depromat, quod c
i
mendandum censet.

Reformatio per proposita.

1. **N**unquam discutiam, quæ mihi in
junguntur, suadentur, aut præscri-
buntur à superiori, sed obediam simpli-
citer & sine mora.

2. Respectum semper servabo ad Su-
periorem, licet is mecum agat leviter &
pueriliter, respiciens vicarium à DEO
mihi ad videndi normam tradendi ordi-
natum.

3. Nunquam irreverens, levis, aut ni-
miùm familiaris ei ero in vanis sermoni-
bus, quin potius appronatus poplite, aut
prostrato corpore frequenter culpam a-
gnoscam coram illo.

4. Cavebo omni modo, ne ipsum aut
offendam, ei contradicam, aut eum con-
tristem.

5. Absit à me, ut discutiam, quæ fecit
ipse, aut qualis ejus vita, sed juxta manda-
tum Christi, quæ dicit faciam: nescit indica-
CARE

care, qui didicit obedire, quia hoc tantummodo
bonum putat, si preceptis obediatur. Gregorius.

6. Semper totus in eam curam incum-
bam, ut Superioribus meis honorem de-
feram, illorumque tuear existimationem,
neque eos unquam aut in animo, aut a-
pud alios contemnam, vel contemni pa-
tiar, quantum in me est, etiam si quosdam
in eis defectus deprehendero, sed excusa-
bo potius, cogitaboque plures iis peccandi
occasiones suppetere, atque infestioribus
tentationibus dæmonis pulsari, sicut in
præliis majori omnes studio aut capere,
aut perimere ducem moluntur, quam
quemlibet cæterorum.

7. Petens ab illis aliquid, faciam id re-
signato eo carendi animo, ideoque scuto
patientiae me prius communiam.

8. Ab iisdem increpatus non me excu-
sabo facilè, sed veniam deprecabor, si res
levis fuerit, si gravis, humili prostratus cul-
pam agnoscam.

9. Absit, ut unquam pungitiva in eos
verba jaëtem, rememorans illud Pro-

phetæ: *Qui vos refrigerit, tangit pupillam oculi mei, & qui vos audit, me audit, qui vobis spernit, me spernit.*

17. Cellam Superioris mei transiens inclinabo paululum ad monstrandam obedientiam.

Qui suum Superiorem non habet in loco Dei, nec Deum habebit loco filii.

GEMITUS XIII.

Quod inter falsos fratres vivat.

O DEUS! in quo exultat omnis falsitas, non est veritas, non est charitas, & ego cui fidam, qui vivo inter Religiosos; non est sanè cui tutò possim fidere, immò formant discursus ab hoc, & ab hac & illa re, & quidquid sincero promopectore, rapiunt ipsi de ore meo, verba inquam simplicia, nec ullo vel fuko, vel doilo falsificata deferunt ad Superiores cum multis exaggerationibus, mendaciis & fallaciis, insidiantes in abscondito, ut sagitent in obscuro rectum corde, insidian-

tur,